

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-1367/04
Бања Лука, 6.9.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби С. Т. из Н. Г. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику (мајци) Н. Т. из Н. Г., против рјешења туженог Министарства, број 05-050-01-951/04 од 5.10.2004. године, у предмету враћања посједа пословне просторије, у сједници вијећа одржаној дана 6.9.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења Одсјека Н. Г. број 05-050-28-3636/02 од 30.4.2003. године, којим је одбијен његов захтјев за враћање посједа пословног простора у згради у Н. Г. – уз образложење да се ради о пословном простору у државном власништву, па да отуда нема основа да се он врати у посјед тужиоцу примјеном одредаба Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта због погрешне примјене материјалног права и повреде правила поступка, те истиче: да је по одредбама члана 8. став 2. Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине Министарство, надлежно "за примање и рјешавање по захтјевима у складу са овим законом"; да се том законском одредбом "таксативно набраја које захтјеве прима и рјешава орган Министарства", па да тако стоји да прима и рјешава и захтјеве за враћање у посјед пословне просторије у приватном власништву, куће у приватном власништву и станова у приватном власништву, укључујући и сваку непокретност која се користи или се било када користила као пословни простор; да се под појмом кориштења подразумијева и закуп. Предлаже да се тај акт "укине" и да се "случај ријеши у складу са законом".

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да тужилац захтјев за поврат предметних просторија заснива на уговору о закупу од 01.11.1990. године, којег је закључио са Основном зајединицом за стамбену дјелатност Б. Н.. Из тог уговора произилази да се ради о просторији у згради у Н. Г., а која је раније служила за одлагање смећа станарима те зграде, с тим да је тужилац преузео обавезу да те просторије адаптира "у складу са пројектом који ће поднијети на давање сагласности закуподавцу".

Дакле, евидентно је да се ради о пословним просторијама које су тада биле у државној својини, а у таквом статусу су биле и у вријеме ступања на снагу Закона о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине ("Службени гласник Републике Српске", бр. 38/98, 12/99, 31/99, 38/99, 65/01, 13/02, 39/03 и 96/03- у даљем тексту:Закон...)

Полазећи од те чињенице, тужена страна правилно налази да нема основа да се захтјеву у предметној управној ствари удовољи. Наиме, према одредбама става 2. члана 1. и става 2. члана 8. Закона..., након његових измјена и допуна објављених у „Службеном гласнику Републике Српске“ бр. 31/99, враћање посједа пословних просторија могуће је само уколико се ради о пословним просторијама у приватном власништву, а не и оних у државном власништву.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић